

Những đôi mắt mang tình quê hương

cư sĩ liên hoa

Này bạn! Xin hãy ngồi xuống đây cùng tôi uống cạn chén trà và mình cùng nhau tâm sự. Đời đã vội vã trôi qua mau rồi, nếu chúng ta cũng gấp gáp, chạy đuổi theo thời gian, e rằng mỗi ngày mình sẽ mất đi những giây phút nhiệm màu, quý giá trong cuộc sống.

Nói vậy chứ, vào mỗi buổi sáng, tôi có thói quen và lại cũng thường vội vã uống ly cà phê. rồi mau chóng uống cạn ly trà nóng, sau đó, đi làm. Uống cho có uống như một thói quen thường ngày, cho chất cà phê, trà..., những chất liệu của đời thường, thấm nhuần vào cơ thể, gọi là biết thưởng thức chút gì đó...

Nghe nhiều người nói rằng muốn uống trà cho có thiền vị, thanh thản, thì phải trang nghiêm tâm để tâm và trà tương giao, tôn kính, chia sẻ. Trà bỗng nhiên trở thành Trà đạo, là một nghệ thuật đẹp. đậm đà văn hoá, có chiều sâu của tấm lòng đến với nhau như người bạn tri âm của bao đời, trải qua những giông bão của cuộc sống.

Tôi không may mắn đi đến được điểm đích của Trà đạo, chỉ dừng chân ở một chỗ nào đó, vì luôn luôn gấp gáp, vội vàng, cho xong. Đó cũng là điểm dở của người uống trà. Tâm như vậy nên Trà đạo trở thành *Trà vội vàng*.

Đã lâu lắm rồi, muốn thưởng thức tách trà nóng, ngon, tôi thường phải tìm về ngôi Chùa Tàu, ngồi lặng yên một mình ở một góc nhỏ, để tận hưởng hương vị của trà. Làn khói mỏng nóng bốc cao, tha thướt màu sương khói. Hương trà có thể lúc nào đó không ngon, mùi vị không đậm đà, nhưng khi chỉ riêng một mình, lắng lòng trong nỗi cô đơn cùng cực, chén trà bỗng nhiên trở nên huyền diệu, như một tâm hồn ngây thơ, non trẻ, có sức lực kéo ta về một nơi chốn của vùng tâm thanh bình..

Chúng ta là những người xa quê hương, mang theo một mảnh thân tình đi đâu cũng còn chôn dấu trong lòng. Bạn có những ấn tượng, những kỷ niệm êm đềm, có những dấu ấn nào đó nơi bạn đã từng được sanh ra, lớn lên và là những chiếc nôi của thuở ấu thơ.

Tôi cũng như bạn, những chất lớp phù sa của thưở nhỏ đã theo và nuôi dưỡng tôi trên vạt ruộng, từ quê hương ra đến hải ngoại.

Tôi đã rời xa quê mẹ từ lúc nào đó không biết, nhưng trong lòng vẫn còn nặng nặng những hình ảnh quê hương. Quê hương là những gì thật đẹp, là bụi chuối, buồng cau, là ruộng lúa bao la, là con đê chở về làng, là hàng dừa xanh mát, là những em bé nghêu ngao ca hát trên con đường lổn về xóm nhỏ, là bà mẹ nhai trầu, mắt ngó xa xăm, là hình ảnh người nông phu chân lấm tay bùn, là những đàn trâu thả dãn theo ruộng lúa, là ánh trăng chiếu rọi sáng soi rõ nơi chốn thanh bình và là tất cả những gì đã in sâu trong tâm hồn mọi người, dù là ở thành thị hay thôn quê, dù là trong nước hay đang ở bất cứ nơi chốn nào, hoặc nơi nước ngoài, cũng vẫn cảm thấy ngọt ngào, êm dịu khi nhắc nhở đến quê hương hay hai tiếng Việt Nam.

Có bản nhạc nào đó, đã từng nói: "*Tôi chỉ nghĩ quê mẹ không của riêng ai, không của anh, không của em, mà chung cho cả mọi người..*". Vâng, làm sao quê hương là của riêng một người nào được, mà là của từng mỗi người mang một mảnh đời thân thương của thời gian, năm tháng chất chồng, góp chung lại với mọi người...cùng tiếng nói, màu da, để đem lại chung là quê hương. Mỗi người có thể cảm nhận quê hương một cách khác nhau, theo những ấn tượng nào đó, nhưng chắc chắn là khi nói về quê hương, tự trong lòng bỗng nổi cộm lên những hình ảnh thật đẹp, thật nên thơ...Những chất liệu quê hương đó, nhiều khi tưởng chừng như chôn vùi theo năm tháng, theo lớp bụi thời gian, nhưng không, *thưa bạn*, quê hương vẫn mãi tồn tại trong lòng mỗi người dân nước đó, dù chúng ta đang sống hoặc trôi dạt ở chân trời gốc rễ nào...Phải không bạn?

Mỗi người Việt phải nuôi dưỡng và nhìn thấy quê hương trong cuộc đời mình.

Đồng loã với những gì tàn phá, gây đau thương, gây khổ nạn cho quê hương dù bất cứ bằng hình thức nào, dù bất cứ ai, thì chính chúng ta đã, đang đánh mất con người Việt Nam và tình tự quê hương trong tâm hồn của chính mình.

Xin bạn hãy lắng nghe tôi được nói chút nào đó về quê hương thời thanh bình của nhiều người, của tất cả mọi người dân Việt nam còn mang tình tự và yêu quê hương, trong đó có tôi.... dù sống ở thành thị hay thôn quê, với những mẫu hình, những đôi mắt mang tình quê hương đem theo còn lại trong tâm trí ...

Con đường về làng

*Có hàng cây bàng lá xanh, xoè lớn
rợp bóng mát thanh bình
tuổi bé thơ tôi ôm mộng làm người
bắt đẽ, đá bi, vui đùa thỏa thích
có những lúc ngồi trầm ngâm, tư lự
thả cánh diều con tự tay làm, hình dáng thô sơ
trên bầu trời trong xanh
với sợi dây thả dài vô tận
điều ơi! Hãy bay cao lên, cao nữa..
đừng để dây đứt, diều rơi xuống, tan vỡ mộng*

tôi sẽ khóc cho cuộc tình non trẻ, đượm mùi bánh kẹo
chở đầy mơ ước đẹp, thơm sữa non,
no ấm tâm hồn chân chất bé thơ
lớn dần theo thời gian...

Ngôi trường làng đơn sơ có mặt tự bao đời
với số học trò tăng dần theo năm tháng
ánh mắt ngây thơ nhìn cuộc đời qua song cửa sổ
tiếng ê a sáng chiều của bầy trẻ nhỏ
những vần chữ nhảy múa
như mộng đẹp sớm hôm chắt chiu, nuôi dưỡng
đã bao đời, ngày tháng trôi qua,
làm lớn tâm hồn bao thế hệ mầm non,
thành hình vững chắc bước vào đời

Ở nơi mảnh đất đơn sơ, nhiều tình tự
có dòng sông chảy êm ả, ngọt ngào
chở bao cặn bã sinh lây
cuốn trôi ra biển cả
để còn lại bao chất phù sa
nuôi dưỡng ruộng đồng cho lúa xanh tươi tốt
vang lên tiếng hò trai gái gửi gắm tình quê
Dòng sông quê hương êm đềm chảy
Đem thanh bình, vui sướng trên mái tóc xanh tươi
mọi người nhìn nhau, nụ cười tươi mở rộng
đâu cần lời nói, ánh mắt, tiếng cười dòn
đủ làm cho sáng tối reo vui
đủ nói lên sự no tròn của khối tâm thanh khiết,
yêu thương mảnh đất, vườn rau
con người và cảnh vật đơn thuần

Ruộng lúa bao la
thơm ngát mùa lúa mạch
từng cơn gió thổi qua
mang mùi vị quê hương
mùi phèn lẩn hương thơm đất bùn
chan hoà khắp mọi miền đất nước
ồ sao đẹp quá, có hương thơm dịu ngọt

Ngôi Chùa làng có mái hiên cong
uốn mình rồng bay, phượng múa
rêu phong bám kín
tiếng chuông sáng chiều
làm dấu thời gian thức tỉnh, chiều tàn
mùi hương trầm phảng phất
quyện lấy tâm hồn non trẻ của bao lớp người
vẳng bóng mùi hôi tanh tranh giành, đổ kỵ
tiếng kinh trầm bổng

*như chia sẻ bao mảnh đời bất hạnh
về nơi chốn bình an, thanh thản
nuôi dưỡng dòng sông đượm nhuần từ bi trí tuệ
chứa lòng kiêu hãnh yêu non sông đất nước*

*Kìa bạn, hãy nhìn lên bầu trời
ánh trăng treo lơ lửng vàng sáng rực
mở mắt màn đêm
chan hoà mọi nơi chốn, khoả lấp bóng đời
đem cho nhau từng thước đất sáng tối
chở về cho người dân bao giấc mộng thanh bình*

*Tối về nhà, nghe câu chuyện đời xưa ba mẹ kể
mầm sống quê hương đậm sâu
tình tự người dân đất Việt
nuôi lớn trí óc trẻ thơ
nuôi dưỡng bầu sữa ngọt quê hương
quê hương là đây, tình người con Việt là đây..*

*Nhưng, một ngày nào đó, chiến tranh đã vội về
Như tiếng súng đạn la vang trời đất,
cướp mạng người chết không toàn thân
tàn phá ruộng vườn
cày nhà cửa tan nát
tiếng khóc kêu vang, mắt mờ lệ chảy
trái tim còn sống vội đã vắt cạn dòng máu chảy
còn lại là ghen ngào, là tức tưởi
là đau thương, là bóp nát cuộc đời*

*Người đàn ông, người cha, người tình
không có mặt tại ngôi làng
người mẹ, người vợ, người em gái năm nào
có khi đầu chít khăn tang,
có khi tóc đã bạc màu khi còn xuân xanh
gánh nặng trút vào đôi vai bà mẹ
lầm thang, vất vả theo ngày tháng*

*Người ta bom chủ nghĩa
người ta đem bom đạn
người ta tạo hận thù
người ta chia rẽ con người
mảnh đất tan hoang, tiêu điều
thân thể mẹ không còn nguyên vẹn
khóc nợ nước, tình nhà
khóc cho thân phận nhược tiểu
người anh em giết nhau, đầy lòng thù hận
vì cùng là màu da, tiếng nói
mẹ đã kêu vang đau khổ tận trời xanh,*

mình là người Việt
là cùng một nòi giống Lạc Hồng
sao nỡ bỏ tình quê hương ruột thịt
sao nỡ để lòng mẹ héo hon, khóc ngất

Việt nam ơi ! Mẹ Việt nam ơi !
Chúng con vẫn còn đây
Dù là nơi phương trời xa lạ
Nhưng dòng máu mẹ,
nước mắt, màu da, tiếng nói vẫn còn đây

Người dân Việt vẫn luôn mơ ước Hoà bình
xây dựng đời sống ấm no
xin hãy vì lòng người
xin hãy vì chung quê mẹ
đừng đem hận thù đổ xuống quê hương
bao nhiêu năm qua đã chiến tranh, dày xéo nhau
giết chết, giết những cùng chung tiếng nói
người Việt giết chết người Việt
quê mẹ còn lại gì
mình đã làm được gì cho đất mẹ
để mảnh đất trên thân thể mẹ được lành da non
sao quá khứ vẫn nặng nề trong tấm lòng
sao lời độc thoại vẫn rền vang tiếng nói

Người Việt Nam vẫn luôn yêu chuộng hoà bình
nhìn về tương lai
ước mơ con điều thả lên bầu trời thưở nhỏ
sẽ bay xa, bay cao, đem ánh sáng thanh bình trở về quê hương
cho người Việt nam nhìn nhau
nhận diện mình là người Việt
Ôi Mẹ Việt Nam, đàn con mẹ hãy còn đây
Chúng con vẫn còn đây.....

Ghi lại những cảm xúc...
viết xong ngày 11.05.2009